

## TRAGEDIJA.

Vse mesto zmučeno molči  
in sanja sanje težkih noči . . .

Gigant le črni čuje,  
vso noč že dela, vso noč kuje, kuje.  
Ko da pošast bi bruhala  
— iz žrela plameni in iskre švigajo,  
črno temo užigajo —  
in plamen vsak — ko curek rdeč krvi  
bi šinil v vzduh, v razpaljene plasti,  
s kipečim puhom jih oškropil in usahnil . . .  
In gledam, skozi noč prodirajo oči:  
železje vse očrnjeno bobni  
in kladivo ob kladivo udarja,  
jek jeku jezno odgovarja,  
kolesja se vrte in hrujejo,  
jermeni sičejo,  
s trenutki v diru mrzličnem tekmujejo,  
ki nedosežni v noč se umičejo . . .  
Usahle, medle roke v prah se sklanjajo  
in pitajo trepetajoč giganta  
— in žrela se odpirajo, požirajo  
požrešna in priganjajo,  
roke se sklanjajo . . .

»Otroci, tiho! Še ne spite?  
Ste žalostni? . . . Seveda . . .  
zdaj mamice ni več in očka ni pri vas,  
le glad prihaja vsak dan v vas,  
iz kota vsakega vas gleda  
s pošastnimi očmi sestradan volk . . .  
Bolestna misel, na smrt žalostna,  
vso noč ob posteljicah, s solzami rošenih,  
vas straži, v sanjah vam kramlja  
in z vami plaka in z vami čaka  
dne zaželjenega . . .«

## DREVO.

Moj sad je bil že zibelka stoterih  
in stoterih je bil že zadnji dom —  
a jaz še tebi šumim

Trenutki beže,  
stroji vsi divji bobne,  
besne in priganjajo . . .

»Nikar, nikar ne plakajte!  
Samo do jutra še zatisnite oči . . .  
Seveda . . . Obleke ni  
za Ivančka . . . in ti za svečo si prosila,  
da prvič k svetemu bi obhajilu šla,  
in svečice nisi dobila . . .  
In ti tudi nimaš mirnega sna?  
Le tiho, mali, sladko zaspi . . .  
pa ko se zbudiš, bo očka pred tabo  
in štruco, prebelo štruco bo prinesel s sabo  
in bo izbrisal solze iz oči . . .«

Srce z otroki se zgovarja  
in mož že šteje hipe  
in pomlajen se sklanja v prah.  
Orjak rohni, udarja . . .  
Usahle mišice v rokah  
so zadnje kapljice iztisnile.  
Gigant besni, široko žrelo zazija,  
en hip — en mah  
— in v hrušč jermeni siknejo,  
skoz vzduh glasovi viknejo  
pretrgani — —  
In zahrešče kosti,  
srce pod sikajočo pesmijo vzdrhti,  
izpod zobov  
zabrizgne zadnji curek  
očetove krvi — — —  
— — — — — — — — — —  
In krik sirot  
je planil v noč bolno,  
v brezdanjo temo  
je začrtal življenja pot.

Jože Plot.

in še tebe preživim,  
in ko me še kdo bo poslušal ob lepih večerih,  
mu pesem od kraja ponovim.

Jos. Lovrenčič.